

Ernest Hemingway (1899 – 1961): Stařec a moře (1952)

1. Literární druh a žánr, literárněhistorický kontext, umělecký směr / tvůrčí skupina, údaje o autorovi ve vztahu k dílu;
2. Doba a místo (děje);
3. Zvláštnosti kompozice;
4. Hlavní postavy a jejich charakteristika;
5. Námět, témata, hlavní motivy;
6. Jazykové zvláštnosti;
7. Kulturní souvislosti.

(1) Byl už starý, vyjížděl sám v loďce do Golfského proudu a teď tomu bylo čtyřiosmdesát dní, co nechytil jedinou rybu. Prvních čtyřicet dní s ním jezdil chlapec. Ale po čtyřiceti dnech bez úlovku řekli chlapci jeho rodiče, že starý je už dočista a s konečnou platností *salao*, což je nejhorší druh smolaře, a chlapec začal na jejich příkaz jezdit s jiným člunem... Chlapec byl smutný, když viděl, jak se starý každý den vrací s prázdnou loďkou, a vždycky mu šel pomoci odnést buď kotouče šňůry nebo hák s bodcem a harpunu a plachtu skasanou kolem stěžně. (...)

Sebrali z člunu výstroj. Stařec nesl přes rameno stěžně a chlapec nesl bednu se stočenými tvrdými pletenci hnědých šňůr, bodec s hákem a harpunu s násadou.

(2) Slyšel, jak praskl klacek a šňůra se začala rychle odvíjet přes obrubeň loďky. Vytáhl v temnotě z pochvy nůž, nechal si všechnen tah ryby spočinout na levém rameni, zaklonil se dozadu a uřízl tu šňůru na podložce dřevěné obrubně. Pak odřízl druhou šňůru, která mu byla nejbliž, a svázal potmě volné konce zásobních kotoučů. Pracoval obratně jednou rukou a přišlápl kotouče nohou, aby je přidržel, když utahoval uzly. Měl teď šest zásobních kotoučů šňůry. Dva od každé návnady, kterou odřízl, a dva od návnady, na kterou ryba zabrala, a všechny byly svázané dohromady.

Až se rozední, myslel si, přelezu dozadu k tomu čtyřicetisáhovému vnadidlu, uříznu je taky a zásobní kotouče svážu. (...)

Nahlas řekl: „Kdyby tak tady byl chlapec!“ (...)

A taky to provedl. Bylo to potmě těžké a ryba sebou jednou trhla tak prudce, že upadl na tvář a roztrhl si kůži pod okem. Krev mu stekla kousek po tváři, ale srazila se a uschla, než dosáhla brady, a on se doplazil zpátky na příď a odpočíval opřený o dřevo. Narovnal si pytel a posunul opatrně šňůru tak, že mu přišla na ramenou o kousek dál, a když si ji na ramenou zakotvil, opatrně zkusil, jak ryba táhne, a pak strčil ruku do vody, aby cítil, jak loďka pluje vpřed.

Rád bych věděl, po čem se to tak vrhla, pomyslel si. Drát po tom velikém kopci jejího hřbetu určitě sklouzl. Jí hřbet jistě tak nebolí jako mne. Ale nemůže ten člun táhnout věčně, ať je jak chce veliká. Mám teď s krku všechno, co by mi mohlo překážet, a mám pořádnou zásobu šňůry; to je všechno, co může člověk chtít.

„Rybo,“ oslovil ji tiše, „zůstanu s tebou, dokud nevy pustím duši.“

(3) „Nabírá si to na sever,“ řekl stařec. Proud nás asi zanesl daleko k východu, pomyslel si pak. Kdyby se tak stočila po proudu! To by znamenalo, že začíná být unavená.

Když slunce vystoupilo výše, uvědomil si stařec, že ryba unavena není. Bylo tu jen jedno příznivé znamení. Úhel šňůry ukazoval, že pluje v menší hloubce. Neznamenal to ještě nutně, že bude skákat. Ale mohla by.

„Pane bože, ať skáče!“ řekl stařec nahlas. „Mám dost šňůry, abych ji zvládl.“

Možná že kdybych dokázal aspoň trochu zvětšit napětí, že by ji to bolelo a začala by skákat, pomyslel si. Ať skáče, teď když je světlo, a naplní si tak měchýře podél páteře vzduchem. Pak se nebude moci ponořit, aby dodělala. (...)

(4) Na šňůry se nachytaly žluté chaluhy, ale stařec věděl, že to jenom přispívá k brzdění, a měl z toho radost. Byly to žluté chaluhy z golfského proudu, které v noci tolik světélkují.

„Rybo,“ promluvil k ní, „z té duše tě miluju a vážím si tě. Ale zabiju tě, než skončí dnešní den.“
Aspoň doufám, dodal v duchu.

(5) „Jak se cítíš, rybo?“ zeptal se nahlas. „Já se cítím dobře a s levičkou to mám už lepší a mám co jíst na celou noc a den. Táhni člun, rybo!“

Doopravdy se však dobře necítil, protože bolest od provazu, zařezávajícího se mu do zad, téměř překročila meze bolesti a proměnila se v tupý pocit, který mu byl podezřelý. Ale už jsem zažil horší věci, uklidňoval se v duchu. Ta odřenina na ruce není nic vážného a křeč v té druhé povolila. (...)

Obloha se směrem k východu zatahovala a známé hvězdy mu jedna po druhé mizely. (...)

Neviděl, jak ryba skáče, slyšel jenom, jak prudce rozhrnuje oceán, a její těžká šplouchnutí při dopadu. Rychle se odvíjející šňůra se mu bolestivě zařezávala do rukou, ale to on celou tu dobu předem očekával.

(6) Žralok se prudce přihnul a stařec ho zasáhl, zrovna když scvakával čelisti. Udeřil jej důrazně a tak zvysoka, jak jen mohl zvednout kyj. Tentokrát ucítil lebeční kost na spodní části mozku a zasáhl jej ještě jednou do téhož místa, když žralok tupě odtrhával maso a klouzal s ryby dolů.

Stařec vyhlížel, jestli se nevynoří znovu, ale ani jeden ze žraloků se neukázal. Pak spatřil, jak jeden z nich plove v kruzích při hladině. Ploutev druhého neviděl.

Nedalo se čekat, že je zabiju, pomyslel si. Byly časy, kdy bych je byl možná zabil. Ale pošramotil jsem je oba pořádně a žádný z nich se asi necítí zvlášť dobře. Kdybych je byl mohl napálit oběma rukama, byl bych toho prvního určitě zabil. I dnes.

Nechtěl se podívat na rybu. Věděl, že polovička je z ní zničena. Slunce zapadlo, zatím co bojoval se žraloky.

„Za chvíli se setmí,“ uvědomil si nahlas. „To bych pak měl uvidět světla Havany. A jestli jsem se dostal moc daleko na východ, uvidím světla na některé z těch nových pláží.“

Ted' už nemůžu být tak daleko od břehu, pokračoval v myšlenkách. Doufám, že si se mnou nikdo nedělal moc velké starosti. Starosti si ovšem může dělat jenom chlapec. Ale ten na mě určitě spoléhá. Hodně starších rybářů bude mít starosti. A mnoho ostatních taky, pomyslel si. Žiju mezi dobrými lidmi.

Nemohl už mluvit k rybě, protože ryba byla tak zle poničena. Pak se mu něco kmitlo hlavou.

„Polorybo,“ řekl nahlas. „Rybo, která jsi byla. Lituju, že jsem se vypravil tak daleko. Zničilo nás to oba. Ale zabili jsme mnoho žraloků, ty i já, a mnoho jiných jsme zle potrefili. Kolik jsi jich vůbec zabila ty, stará vojno? Nemáš to kopí na hlavě jen tak zbůhdarma.“

Líbilo se mu myslet na mečouního marlina a na to, co by byl udělal žralokovi, kdyby volně plul. Měl jsem si useknout jeho meč a bojovat s ním, napadlo ho. Jenže tu nemám žádnou sekyrku a nemám ani nůž.

Ale kdybych ho měl čím useknout a mohl ho přivázat k násadě vesla, to by byla zbraň! Mohli bychom pak s nimi bojovat společně. A co si počneš ted', když přijdou v noci? Co můžeš dělat?

„Bojovat s nimi,“ odpověděl si nahlas. „Budu s nimi bojovat, dokud nepadnu.“